

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Ewa Muzyka

Protokolant Agnieszka Pacałowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu Zuzanny Waneckiej- Kalisz

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015r., 15 grudnia 2015r., 25 lutego 2016r., 5 kwietnia 2016r., 5 kwietnia 2016r., 2 czerwca 2016r., 2 sierpnia 2016r., 22 września 2016r., 6 października 2016r., 15 listopada 2016r., 6 grudnia 2016r.

sprawy M. B.

syna R. i U. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I W dniu 28 kwietnia 2014 roku w W. i we W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w imieniu i na rzecz S. S. (1), poprzez wprowadzenie w błąd C. F. co do zamiaru sporządzenia aneksów do umowy pożyczki przedłużając termin spłaty pożyczki na okres czterech lat i przywłaszczenia na zabezpieczenie na podstawie umowy pożyczki zawartej w formie aktu notarialnego (...) w dniu 28 kwietnia 2014 roku z terminem zwrotu pożyczki do dnia 28 lipca 2014 roku a tym samym uniemożliwienie spłaty pożyczki udzielonej w kwocie 36.000 złotych w okresie czterech lat wraz z odsetkami i w razie wykonania przez pożyczkobiorcę tego zobowiązania do ponownego przeniesienia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego danego na zabezpieczenie spłaty pożyczki doprowadził C. F. do niekorzystnego sporządzenia własnym mieniem w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu nr (...) położonego w W. przy ulicy (...) będącego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) W. dla którego Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą Kw (...) o wartości co najmniej 70.000 zł czym działa na szkodę C. F.

tj. o czyn z art. 286§1kk w zw. z art. 12kk

II w dniu 16 września 2014 roku w W. w woj. (...) wyłudził od funkcjonariusza publicznego notariusza M. K. (1) poświadczenie nieprawdy w akcie notarialnym numer repertorium A 1. (...) w ten sposób, że złożył oświadczenie, iż występuje jako pełnomocnik S. S. (1) i posiada pełnomocnictwo S. S. (1) do dokonania czynności, w sytuacji gdy nie posiadał pełnomocnictwa do dokonania czynności sprzedaży mieszkania

tj. o czyn z art. 272kk

III w dniu 16 września 2015 roku w W. w woj. (...) przywłaszczył powierzone mieszkanie uzyskane w dniu 28 kwietnia 2015 roku od C. F. na podstawie aktu notarialnego (...), które nabył na podstawie pełnomocnictwa notarialnego w imieniu S. S. (1) i rozporządził nim jak właściciel zbywając je Ł. K. nie posiadając ważnego pełnomocnictwa notarialnego, czym działa na szkodę S. S. (1)

tj o czyn z art. 284§2kk

sprawy Ł. K.

syna A. i Z. z domu L.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

IV w dniu 16 września 2014 roku w W. w woj. (...) na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej na podstawie aktu notarialnego (...) kupił spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr(...) położonego w budynku przy ulicy (...) numer księgi wieczystej Kw Nr (...) za kwotę 70.000 tys złotych wiedząc, że zostało uzyskane z czynu zabronionego oszustwa.

tj. o czyn z art. 291§1kk

V w okresie od 16 września do 18 listopada 2014 roku w W. woj. (...) uporczywie nęka C. F. poprzez niepokojenie telefonami, domofonem, oraz przychodząc do jej miejsca zamieszkania, odcinając prąd w miejscu pobytu, które to zachowania wzbudziły u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia i naruszyły jej prywatność

tj. o czyn z art. 190a §1kk

VI w okresie od dnia 17 września 2014 roku do dnia 5 stycznia 2015 roku w W. w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu wyłudzenia poświadczenia nieprawdy polegającej na wymeldowaniu P. F. , będąc pouczonym o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, iż zakupił mieszkanie opróżnione, opuszczone przez poprzednich lokatorów i, że ma dostęp do lokalu , czym usiłował podstępnie wprowadzić w błąd urzędników Urzędu Miejskiego w W., upoważnionych do dokonania wymeldowania P. F. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi ujawnienie nieprawidłowości przez urzędników

tj. o czyn z art. 233§1kk i art. 13§1kk w zw. z art. 272kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 12kk

I. M. B. uznaje za winnego tego, że w okresie od 28 kwietnia 2014 roku do 28 lipca 2014 roku w W. i we W. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w imieniu i na rzecz S. S. (1), poprzez wprowadzenie

w błąd C. F. co do zamiaru sporządzenia aneksów do umowy pożyczki przedłużających termin spłaty pożyczki na okres czterech lat i przywłaszczenia na zabezpieczenie na podstawie umowy pożyczki zawartej w formie aktu notarialnego (...) w dniu 28 kwietnia 2014 roku z terminem zwrotu pożyczki do dnia 28 lipca 2014 roku a tym samym uniemożliwiając spłatę pożyczki udzielonej w kwocie 36.000 złotych w okresie czterech lat wraz z odsetkami i w razie wykonania przez pożyczkobiorcę tego zobowiązania do ponownego przeniesienia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego danego na zabezpieczenie spłaty pożyczki doprowadził C. F. do niekorzystnego sporządzenia własnym mieniem

w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu nr (...) położonego w W. przy ulicy (...) będącego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) W. dla którego Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą Kw (...) o wartości co najmniej 70.000 zł czym działał na szkodę C. F., tj. występku z art. 286§1kk w zw. z art. 12kk i za to na podstawie art. 286§1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. M. B. uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w punkcie II i III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 272 kk i art. 284§2 kk, zaliczając koszty postępowania w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa;

III. Ł. K. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 291§1 kk, zaliczając koszty postępowania w tym zakresie na rachunek Skarbu Państwa;

IV. Ł. K. uznaje za winnego tego, że w okresie od 16 września 2014 roku do 18 listopada 2014 roku w W. woj. (...) uporczywie nękał C. F. poprzez niepokojenie telefonami, domofonem, oraz przychodząc do jej miejsca zamieszkania, a także godząc się na rozwiązanie umowy z T. (...) na dostawę energii elektrycznej przez M. B. działającego jako pełnomocnika S. S. (1) w miejscu pobytu C. F., które to zachowania wzbudziły u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły jej prywatność, tj. występku z art. 190a §1kk i za to na podstawie powołanego przepisu, wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. Ł. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 17 września 2014 roku w W. w woj. (...), będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę, iż zakupił mieszkanie przy ulicy (...) w W. opróżnione, opuszczone przez poprzednich lokatorów przed urzędnikiem Urzędu Miejskiego w W. Biuro Ewidencji Ludności i Dowodów Osobistych, to jest występku z art. 233§1kk i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. łączy oskarżonemu Ł. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt IV i V dyspozycji wyroku i orzeka karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch);

VIII. na podstawie art. 63§1 kk zalicza na poczet orzeczonej wobec oskarżonego Ł. K. kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19 listopada 2014r. godz. 13.05 do dnia 19 listopada 2014r. godz. 14.20;

IX. na podstawie art. 72§2 pkt 7a kk zobowiązuje skazanego Ł. K. do powstrzymywania się od zbliżania się do pokrzywdzonej C. F. na odległość 50 metrów;

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. (1) z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 1549,80 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielce posiłkowej C. F.;

XI. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2014 r. C. F. znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej. Ponieważ nie miała zdolności kredytowej z uwagi na zajęcia komornicze, udała się do znajomej B. C. (2), która prowadziła biuro pośrednictwa kredytów, aby otrzymać pomoc w uzyskaniu nowych środków finansowych. B. C. (2) wiedząc o złej sytuacji C. F. początkowo nie chciała jej pomóc, jednak gdy kobieta nalegała, dała jej numer telefonu do swojego ówczesnego konkubenta M. B., o którym wiedziała, że ma pieniądze i może je pożyczyć.

Dowód: zeznania B. C. (2) k. 62-64, 448-449

Zeznania C. F. k. 19-20, 460-461

W 2013 r. S. S. (1) - siostra B. C. (2), zleciła M. B. remont nowo zakupionego mieszkania. W tym celu przekazała mu kwotę 58 tysięcy złotych i udzieliła trzech pełnomocnictw notarialnych:

- z dnia 01 sierpnia 2013 r.

- z dnia 06 sierpnia 2013 r.

- z dnia 14 sierpnia 2013 r.

Wszystkie pełnomocnictwa były związane z zakupem przez S. S. (1) mieszkania przy ul. (...) w W. i jego remontem.

Dowód: zeznania S. S. (1) k. 92-94, 122-123, 253, 460

Częściowo zeznania P. S. k. 369-370, 540-541

W dniu 8 lipca 2014 r. S. S. (1) odwołała wszystkie udzielone dotychczas pełnomocnictwa dla M. B., o czym poinformowała zarówno M. B. (mailowo, telefonicznie i pocztą) jak i C. F..

Dowód: odwołanie pełnomocnictw k. 11

Pismo z dnia 10.07.2014 r. k. 12

Zeznania S. S. (1) k. 93-94, 122-123, 253, 460

Potwierdzenie nadania listów poleconych k. 465

C. F. zgodnie z poleceniem B. C. (2) skontaktowała się z M. B., który zaproponował jej pożyczkę pod zastaw mieszkania. W dniu 28 kwietnia 2014 r. C. F. razem z M. B. pojechali do W. do kancelarii notarialnej przy ul. (...), gdzie przed notariuszem emerytowanym W. D., zastępcą notariusza G. B. podpisali w formie aktu notarialnego umowę pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie na podstawie umowy pożyczki. Na mocy tej umowy M. B. posługując się pełnomocnictwem S. S. (1) z dnia 14 sierpnia 2013 r. udzielił C. F. pożyczki w kwocie 36 000 złotych. Strony umowy ustaliły termin zwrotu pożyczki do dnia 28 lipca 2014 r. z możliwością przedłużenia terminu spłaty aneksem do umowy pożyczki na okres 48 miesięcy. W celu zabezpieczenia zwrotu pożyczkodawcy długu wynikającego z umowy pożyczki C. F. przeniosła na rzecz S. S. (1) przysługujące jej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. (§4). M. B. „działający w imieniu i na rzecz S. S. (1)” zobowiązał się jednocześnie do powrotnego przeniesienia na rzecz C. F. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu j.w po dokonaniu przez nią zwrotu całej kwoty pożyczki wraz z odsetkami w terminie 7 dni od dnia dokonania zapłaty (§5). Strony umowy postanowiły ponadto, że mieszkanie będące przedmiotem zabezpieczenia pozostaje we władaniu C. F. bezpłatnie do czasu powrotnego przeniesienia tego prawa na jej rzecz z obowiązkiem ponoszenia kosztów utrzymania oraz ciężarów przypadających na ten lokal (§6).

C. F. została poinformowana przez notariusza W. D. o treści aktu notarialnego i rozumiała jego treść. Wystraszona utratą prawa do mieszkania chciała odstąpić od podpisania umowy i wyszła z kancelarii notarialnej, jednak M. B. wyszedł za nią i zapewnił ją, że po spłacie trzech rat po 670 zł., podpiszą aneks do umowy przedłużający termin spłaty pożyczki nawet do 48 miesięcy, gdzie raty będą wynosić po 500 zł. miesięcznie. To zapewnienie uspokoiło C. F. na tyle, że kobieta wróciła do kancelarii notarialnej i podpisała umowę pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie. Następnie oskarżony dokonał przelewu bankowego na rzecz C. F. w kwocie 30 tysięcy złotych.

M. B. mimo obietnic złożonych C. F. nie zamierzał nigdy wydłużyć terminu spłaty pożyczki.

Dowód: umowa z dnia 28 kwietnia 2014 r. k. 3-10

Zeznania C. F. k. 17-23, 37-38, 149-152, 163

165, 194 -196, 460-461, 479-480

Potwierdzenie wykonania przelewu bankowego k. 30

Częściowo zeznania W. F. k. 42-43, 447-448

Zeznania W. D. k. 327-328, 507 -508

C. F. spłaciła na konto M. B. wskazane w akcie notarialnym z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sumie 5 rat pożyczki:

- 09 maja 2014 r. 670 zł.

- 10 czerwca 2014 r. 670 zł.

- 28 lipca 2014 r. 670 zł.

- 06 września 2014 r. 500 zł.

- 14 października 2014 r. 500 zł.

W dniu 25 lipca 2014 r. C. F. zwróciła się do M. B. z pisemną prośbą o sporządzenie aneksu do umowy pożyczki o przedłużenie termin spłaty do końca 2014 r. Na pismo to pokrzywdzona nie otrzymała odpowiedzi. M. B. realizując swój zamiar nie przedłużania terminu spłaty pożyczki nie skontaktował się z C. F., mimo jej usilnych starań.

Zamiast tego w lipcu 2014 r. do C. F. przyszła S. S. (1), która zażądała, aby raty pożyczki były spłacane na jej numer konta, a nie numer konta należący do M. B., a wyszczególniony w treści aktu notarialnego z dnia 28 kwietnia 2014 r. Zdezorientowana C. F. nie zgodziła się na zmianę numeru konta. M. B. nie proponował jej przedłużenia terminu spłaty pożyczki.

W dniu 14 sierpnia 2014 r. S. S. (1) wystosowała do C. F. „ostateczne wezwanie do zapłaty” wzywając pokrzywdzoną do spłaty całości pożyczki w terminie 7 dni tj. do 21 sierpnia 2014 r.

Dowód: dowody wpłaty k. 56, 15-16

Bilingi połączeń telefonicznych k. 56-61

Kserokopia pisma z dnia 14.08.2014 r. k. 101

Zeznania S. S. (1) k. 93-94, 122-123, 253, 460

Zeznania C. F. k. 17-23, 37-38, 149-152, 163

165, 194 -196, 460-461, 479-480

W dniu 05 września 2014 r. M. B. posługując się pełnomocnictwem S. S. (1) wymeldował C. F. z mieszkania przy ul. (...). W dniu 12 listopada 2014 r. M. B. jako pełnomocnik S. S. (1), którą C. F. upoważniła w akcie notarialnym z dnia 28 kwietnia 2014 r. do reprezentowania jej przed dostawcami energii, gazu i wody zlecił dostawcy energii (...) S.A. zdemontowanie licznika energii elektrycznej przynależnego do mieszkania przy ul. (...) w W. rozwiązując tym samym umowę z na dostawę energii elektrycznej i odcinając tym samym pokrzywdzonej dostęp do prądu. Działania te oskarżony podjął za wiedzą i zgodą oskarżonego Ł. K..

W dniu 14 listopada 2014 r. C. F. ponownie zawarła umowę z (...) S.A. na dostawę energii elektrycznej i został zamontowany nowy licznik.

Dowód: informacja z (...) S.A. z załącznikami k. 573

Częściowo zeznania C. F. k. 17-23, 37-38, 149-152

163 - 165, 194 -196, 460-461, 479-480

Akt notarialny z dnia 28.04.2014 r. k. 9

Zaświadczenie o wymeldowaniu k. 102

Zgłoszenie wymeldowania k. 133

Pismo z UM w W. k. 132

Częściowo Zeznania W. F. k. 42-43, 447-448

Zeznania K. P. k. 230-231, 448

Częściowo wyjaśnienia Ł. K. k. 145-146, 157-158, 317-318,

442

W dniu 16 września 2014 r. M. B. posługując się pełnomocnictwem S. S. (1) z dnia 1 sierpnia 2013 r. sprzedał mieszkanie przy ul. (...) Ł. K.. Cena sprzedaży wynosiła 70 000 złotych i została zapłacona w następujący sposób: kwota 60 000 złotych została przekazana przed podpisaniem aktu notarialnego przez Ł. K. M. B., zaś kwota 10 000 zł. miała być zapłacona M. B. przez Ł. K. po opuszczeniu lokalu mieszkalnego przez C. F..

Przed zakupem mieszkania Ł. K. przychodził do notariusz M. K. (2), aby upewnić się, czy dokumentacja mieszkania nie budzi zastrzeżeń pod względem prawnym.

Dowód: akt notarialny z dnia 16.09.2014 r. k. 103- 108

Wyjaśnienia Ł. K. k. 145-146, 157-158, 317-318, 442

Zeznania M. K. (2) k. 323, 506-507

W dniu 17 września 2014 r. Ł. K. złożył do Urzędu Miejskiego w W. - Biuro Ewidencji Ludności i Dowodów Osobistych wnioszek o wymeldowanie w trybie administracyjnym syna C. P. F., który zamieszkuje na stałe zagranicą, jednak jest zameldowany w mieszkaniu przy ul. (...) w W..

W tym samym dniu, chcąc przyspieszyć opuszczenie zakupionego mieszkania przez lokatorów, co do obecności których Ł. K. miał pełną wiedzę, w protokole przesłuchania jako strona postępowania o wymeldowanie, pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233 §1 kk zeznał nieprawdę, że lokal otrzymał opróżniony i opuszczony przez poprzednich lokatorów.

Dowód: protokół z akta postępowania administracyjnego k. 31

Napotykając na trudności w opróżnieniu zakupionego mieszkania z lokatorów Ł. K. od 16 września 2014 r. do 18 listopada 2014 r. zaczął kilka razy w miesiącu nachodzić C. F. w jej miejscu zamieszkania, żądając aby wyprowadziła się z mieszkania, którego on jest teraz nowym właścicielem. Oskarżony wykonywał także kilka telefonów dziennie do pokrzywdzonej domagając się opuszczenia mieszkania i regularnego płacenia czynszu, którego istotnie C. F. nie płaciła. Zachowanie oskarżonego było na tyle agresywne, że C. F. w obawie przed Ł. K. poprosiła byłego męża, W. F., aby z nią ponownie zamieszkał, ponieważ bała się mieszkać sama.

Dowód: Częściowo zeznania W. F. k. 42-43, 447-448

Zeznania C. F. k. 17-23, 37-38, 149-152, 163

165, 194 -196, 460-461, 480 odwrót

C. F. ma obniżoną zdolność do radzenia sobie w sytuacjach trudnych. Procesy orientacyjno-poznawcze są u pokrzywdzonej obniżone szczególnie w zakresie planowania i przewidywania następstw działań celowych oraz umiejętności całościowego przetwarzania materiału. Sprawność procesów poznawczych pozwala jej jednak na zapamiętywanie i odtwarzanie zdarzeń, w których uczestniczy. C. F. jest zamknięta w sobie, nerwowa, niespokojna,

wewnętrznie napięta. Cechuje ją tendencja do tłumienia i kumulacji emocji oraz niski wzgląd w emocjonalne motywy swojego działania. Nie dostrzega własnego udziału w stwarzaniu sytuacji trudnych. Brak jest z psychologicznego punktu widzenia przesłanek, które wskazywałyby na to, że zeznania C. F. zostały wymyślone czy ułożone na użytek toczącego się postępowania.

Dowód: opinia sądowo-psychologiczna k. 499-504

M. B. nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. M. B. był karany sądownie za przestępstwo z art. 286 §1 kk w sprawie (...), gdzie działał w podobny sposób, co w przypadku C. F..

Dowód: Dane o karalności k. 565

Akta SR w Wałbrzychu (...)

Wyjaśnienia M. B. k. 205-207, 365-367, 441-442

Ł. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że kupując mieszkanie od M. B. wiedział, że mieszka w nim C. F., ale jest już wymeldowana. Zaprzeczył jednak, aby miał świadomości przestępczego działania M. B.. Podkreślił, że przed podpisaniem umowy kupna- sprzedaży był trzy razy u pani notariusz i pytał się, czy dokumentacja mieszkania jest „w porządku” i został o tym zapewniony. Wyjaśnił także, że jeden raz był w mieszkaniu pokrzywdzonej, a poza tym kontaktował się z nią telefonicznie i listownie. Przyznał, że wiedział o tym, że M. B. załatwia odcięcie prądu w mieszkaniu, aby „pozbyć się pani F.”. Odnośnie zarzutu złożenia fałszywych zeznań oskarżony wyjaśnił, że musiała zajść jakaś pomyłka i nie czytał protokołu przed jego podpisaniem

Oskarżony Ł. K. nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód: wyjaśnienia Ł. K. k. 145-146, 157-158, 317-318, 442, 544-

545, 577

Dane o karalności k. 563

Sąd zważył ponadto, co następuje:

Odnośnie oskarżonego M. B.:

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że oskarżony M. B. wyczerpał swoim zachowaniem w okresie od 28 kwietnia 2014 r. do 28 lipca 2014 r. znamiona występku z art. 286 §1 kk na szkodę C. F.. Podpisując bowiem z pokrzywdzoną umowę pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie na podstawie umowy pożyczki w dniu 28 kwietnia 2014 r. przed notariuszem emerytowanym W. D. jako zastępcą notariusza G. B. ustalił z C. F. w § 1 punkcie „b” przedmiotowej umowy termin zwrotu pożyczki do dnia 28 lipca 2014 r. **z możliwością przedłużenia terminu spłaty aneksem do umowy pożyczki na okres 48 miesięcy.** Z zeznań C. F. wynika, że pokrzywdzona doskonale zdawała sobie sprawę z treści umowy pożyczki i rozumiała skutki nie wywiązania się z warunków umowy. Oczywistym jednak dla stron umowy było, że C. F. nie będzie w stanie spłacić pożyczki w kwocie 36 tysięcy złotych w ciągu 3 miesięcy, właśnie dlatego kluczowe znaczenie miał dla pokrzywdzonej §1 pkt b umowy, który dawał jej poczucie bezpieczeństwa i przekonanie, że będzie ona w stanie zwrócić sumę pożyczki nie tracąc ostatecznie prawa do lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem zabezpieczenia. M. B. występując jednak jako pełnomocnik S. S. (1) działał z pełną premedytacją pozyskania mieszkania należącego do pokrzywdzonej i świadomie oraz skutecznie uniemożliwił C. F. skorzystanie z przewidzianej w umowie możliwości przedłużenia terminu spłaty pożyczki. Mimo, że C. F. uiściła w maju i czerwcu raty pożyczki i zwróciła się do M. B. z pismem z dnia 25 lipca 2014 r. o przedłużenie terminu spłaty do końca 2014 r. oskarżony nie tylko nie odpowiedział na prośbę pokrzywdzonej, ale także stał się dla niej praktycznie nieosiągalny. Dodatkowe zamieszanie wprowadziła S. S. (1), która w dniu 10 lipca 2014 r. poinformowała C. F. o zmianie numeru konta, na które winna być spłacana pożyczka, a w dniu 14 sierpnia 2014

r. wezwała pokrzywdzoną do spłaty całości sumy pożyczki do dnia 21 sierpnia 2014 r. W przekonaniu Sądu wskazane wyżej okoliczności były częścią planu M. B., który nigdy tak naprawdę nie przewidywał możliwości przedłużenia terminu spłaty pożyczki i wprowadził w tym zakresie C. F. w błąd co do warunków spłaty zaciągniętej pożyczki. W interesie M. B., jak wynika z całokształtu okoliczności sprawy, leżało bowiem łatwe i szybkie uzyskanie na rzecz S. S. (1) prawa własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W., a świadczy o tym chociażby fakt, że już 16 września 2014 r. zawarł umowę sprzedaży mieszkania Ł. K., w której oświadczył, że C. F. rzekomo odmówiła podpisania umowy przedłużającej umowę pożyczki. S. S. (1) przedstawiła na wezwanie Sądu kserokopie pisanych ręcznie „Aneksów do umowy pożyczki z dnia 13 sierpnia 2014 r.” (k. 124 i 125) przez nikogo nie podpisane utrzymując, że proponowała C. F. przedłużenie terminu spłaty pożyczki, a ta odmówiła, jednak okoliczność ta nie ma znaczenia dla sprawstwa i winy M. B.. Po pierwsze dlatego, że aneksy datowane są na 13 sierpnia 2014 r., a więc już po zakończeniu trwania umowy, a po drugie z tego względu, że związane one były z koniecznością zmiany numeru konta, na które miały następować spłaty rat pożyczki, co jeszcze bardziej zdezorientowało C. F. co do intencji S. S. (1), zwłaszcza przy jednoczesnym braku kontaktu z M. B.. Aczkolwiek prokurator wątku udziału S. S. (1) w przestępczym procederze M. B. nie uwzględnił i Sąd nie powinien dokonywać jego analizy, jednak trudno, mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy, nie oprzeć się wrażeniu, że S. S. (1) o ile nie zaakceptowała działań M. B. w odniesieniu do C. F., to wykazała się co najmniej wyjątkowo małą empatią i brakiem dobrej woli w uporządkowaniu sytuacji finansowej C. F., która wystarczyłaby do tego, aby pokrzywdzona wyszła z całej sytuacji „obronną ręką”. Jednak los starszej kobiety był S. S. (1) obojętny, a przecież można było skoncentrować wysiłki na odzyskaniu od oskarżonego przekazanej mu sumy pieniędzy bez pokrzywdzenia C. F..

Sąd uznał, że działanie przestępcze oskarżonego ograniczyło się do jednego zachowania, tj. wprowadzenia przy okazji podpisywania aktu notarialnego z dnia 28 kwietnia 2014 r. w błąd co do zamiaru przedłużenia terminu spłaty pożyczki, a skutek tego zachowania zrealizował się dopiero w dniu 28 lipca 2014 r., tj. w dniu, kiedy kończył się okres przewidziany w umowie z dnia 28 kwietnia 2014 r. i nie doszło do umożliwienia pokrzywdzonej prolongowania terminu spłaty zaciągniętego zobowiązania. Z tego względu Sąd nie przyjął konstrukcji czynu ciągłego ujętej w zarzucie aktu oskarżenia. M. B. poza podpisaniem aktu notarialnego i utwierdzeniem w dniu 28 kwietnia 2014 r. C. F. co do zamiaru i możliwości przedłużenia terminu spłaty pożyczki nie podjął żadnych innych działań w omawianym zakresie, trudno zatem uznać, że doszło do wielości zachowań po stronie oskarżonego. A przecież warunkiem przyjęcia ciągłości czynu jest między innymi podjęcie dwóch lub więcej zachowań w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.¹

Reasumując, Sąd uznał, że oskarżony M. B. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 286 §1 kk i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Kara ta spełni w ocenie Sądu zarówno wymogi prewencji ogólnej, jak i szczególnej, tj. utwierdzi w społeczeństwie poczucie sprawiedliwości społecznej kształtując przy tym właściwe oceny i postawy moralne oraz prawne, a także wpłynie wychowawczo na sprawcę i tym samym pozytywnie oddziałuje na przyszłe zachowania oskarżonego. M. B. był w przeszłości karany sędownie za przestępstwo o podobnym charakterze, a jego występki zapoczątkował łańcuch wydarzeń, które skomplikowały sytuację prawną pokrzywdzonej, a także Ł. K.. W przekonaniu Sądu bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie dla M. B. jedyną adekwatną, a zarazem sprawiedliwą karą. Oceniając właściwości oskarżonego, jego warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia i motywy kontynuowania drogi przestępczej należało zauważyć, iż wykazuje on wysoki stopień demoralizacji. Bez skrupułów wykorzystał on osobę słabszą – C. F., która znajdowała się w bardzo trudnej sytuacji finansowej i pilnie potrzebowała gotówki na pokrycie innych zobowiązań finansowych. Dysponując gotówką S. S. (1) i pełnomocnictwami na swoją rzecz, uknuł intrygę zmierzającą do osiągnięcia jak największej korzyści majątkowej, bez względu na stopień pokrzywdzenia innych osób. Takie zachowanie oskarżonego zasługuje na zdecydowane potępienie i nacechowane jest wysoką społeczną szkodliwością.

Odnosząc się do dalszych wydarzeń z udziałem oskarżonego, stwierdzić należy, że mimo negatywnej oceny zachowania M. B. w dniu 16 września 2014 r. kiedy to oskarżony przed notariuszem M. K. (2) oświadczył, że działa jako pełnomocnik S. S. (2), podczas gdy miał wiedzę o tym, że w dniu 8 lipca 2014 r. S. S. (1) odwołała wszystkie trzy pełnomocnictwa udzielone M. B. w dniach: 01 sierpnia 2013 r., 06 sierpnia 2013 r. i 14 sierpnia 2013 r. (potwierdzenie nadania przesyłki poleconej z dnia 10 lipca 2014 r. k. 465) Sąd zdecydowanie stwierdza, że takim zachowaniem M. B. nie wypełnił znamion występku z art. 272 kk. Przepis ten bowiem wymaga, aby do poświadczenia nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego (jakim jest niewątpliwie notariusz) prowadziło nie każde, a jedynie „podstępne” wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego. W ocenie Sądu nie jest zatem wystarczające samo przedstawienie notariuszowi przez oskarżonego fałszywej informacji, że pełnomocnictwo udzielone mu przez S. S. (1) nie wygasło. Sprawca wypełniając znamiona czynu z art. 272 kk musiałby utrudnić funkcjonariuszowi publicznemu dotarcie do prawdy, czego przecież M. B. nie uczynił.² Sąd tym samym w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 lipca 2016 r. (II AKa 479/15), zgodnie z którym podstępne wprowadzenie w błąd w rozumieniu przepisu art. 272 KK oznacza szczególną, a nie zwykłą formę wprowadzenia w błąd. Dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w powołanym przepisie nie wystarcza samo złożenie nieprawdziwego oświadczenia, ale konieczne jest podjęcie jeszcze pewnych działań, na przykład przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie nieprawdy.

Nie może być także mowy o wyczerpaniu przez M. B. znamion występku z art. 284 §2 kk. Istotą przywłaszczenia jest jakikolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do **własnego majątku** (wyr. SN z 2.12.2008 r., III KK 221/08, Prok. i Pr. – wkł. 2009, Nr 5, poz. 13; L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. II, s. 618). Tymczasem w realiach przedmiotowej sprawy bezspornie do sprzedaży mieszkania Ł. K. doszło w imieniu i na rzecz S. S. (1), a nie M. B., zatem nie można przypisać M. B. zamiaru powiększenia swojego stanu posiadania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 listopada 2014 r. (sygnatura akt IV KK 101/14): bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą stanowi przywłaszczenie karalne na podstawie art. 284 KK tylko wówczas, gdy wskazuje na zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności tej rzeczy, bez żadnego tytułu i ekwiwalentu, w szczególności na zamiar uczynienia z niej swojej własności (animus rem sibi habendi, czyli wola zachowania rzeczy dla siebie).

Podkreślić należy, że dla bytu przywłaszczenia konieczne jest, aby sprawca był posiadaczem samoistnym lub zależnym cudzej rzeczy, a więc aby posiadał jakiegokolwiek prawa do władania rzeczą. Tymczasem oskarżony niewątpliwie na dzień 16 września 2015 r. nie posiadał żadnych uprawnień do rozporządzania przewłaszczonego na rzecz S. S. (1) mieszkaniem, bo wszelkie pełnomocnictwa zostały odwołane przez S. S. (1) w dniu 8 lipca 2014 r. Co istotne, S. S. (1) stając przed Sądem nie rościła w związku z umową sprzedaży mieszkania zawartą z Ł. K. do M. B. pretensji i wskazała, że oskarżony w pełni rozliczył się z nią finansowo dokończając zleczone mu ustnie przez nią prace remontowe, trudno zatem doszukiwać się tu działania na szkodę S. S. (1). W ocenie Sądu, jeżeli oskarżony liczył na korzyść majątkową z tytułu zawartej z Ł. K. umowy, to miała to być różnica między sumą otrzymaną od S. S. (1) na remont jej mieszkania (58 tysięcy złotych), którą spożytkował na m.in. pożyczkę dla C. F., a kwotą ceny za mieszkanie C. F. otrzymaną od Ł. K. (60 tysięcy złotych).

Otwarta pozostaje również kwestia skuteczności zawartej w dniu 16 września 2015 r. umowy kupna – sprzedaży, jednak w tym zakresie powinny, jak się wydaje, znaleźć zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (art. 103 kc) mówiące o tym, że ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. W każdym razie na etapie przewodu sądowego S. S. (1) w żaden sposób nie podważała umowy z Ł. K. i nie wskazywała, aby jej majątek został przez to uszczuplony. Z tego względu Sąd uznał, że należy M. B. uniewinnić od zarzutu popełniania występku z art. 284 §2 kk.

Odnosnie oskarżonego Ł. K.:

Lektura akt postępowania administracyjnego Urzędu Miejskiego w W. – Biura Ewidencji Ludności i Dowodów Osobistych, dotyczących wniosku Ł. K. o wymeldowanie P. F. z lokalu przy ul. (...) w W. prowadzi do jednoznacznego i kategorycznego wniosku, że Ł. K. swoim zachowaniem z dnia 17 września 2014 r. wyczerpał znamiona występku z

art. 233 §1 kk. W dniu tym bowiem oskarżony pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał do protokołu przesłuchania strony w sprawie wymeldowania przed urzędnikiem Urzędu Miejskiego w W., że z dniem 16.09.2014 r. nabyłem lokal mieszkalny przy ul. (...) w W.. Lokal otrzymałem opróżniony i opuszczony przez poprzednich lokatorów. Zeznanie to jest oczywistą nieprawdą, i pozostaje w sprzeczności z treścią aktu notarialnego podpisanego dzień wcześniej z M. B., gdzie Ł. K. jako nabywca mieszkania oświadczył, że cena za zakupione mieszkanie zostanie zapłacona w ten sposób, że kwota 60 tysięcy złotych została uiszczona przed popisaniem aktu, a 10 tysięcy złotych będzie zapłacone po opuszczeniu lokalu przez C. F.. Pozostałe protokoły przesłuchania oskarżonego w postępowaniu administracyjnym dotyczącym wymeldowania P. F. z dni: 17 października 2014 r., 14 listopada 2014 r. i 05 stycznia 2015 r. potwierdzały fakt nieopuszczenia mieszkania przez C. F. i nie zawierały treści nie polegających na prawdzie, dlatego Sąd uznał, że konieczna jest zmiana opisu czynu w omawianym zakresie i wyeliminowanie kwalifikacji prawnej z art. 12 kk tj. czynu ciągłego. Z uwagi na brak elementu podstępny, który sprowadzałby się do tego, że Ł. K. musiałby utrudnić urzędnikowi UM w W. dotarcie do prawdy należało także pominąć w kwalifikacji prawnej art. 13 §1 kk w zw. z art. 272 kk. Wątek znamion występku z art. 272 kk został poruszony przy okazji omawiania odpowiedzialności karnej oskarżonego M. B. i do tych rozważań – poczynionych powyżej - Sąd w tym miejscu odsyła. Odnosząc się do strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu podkreślić należy, że Ł. K. miał, w przekonaniu Sądu, w momencie zakupu mieszkania przy ul. (...) pełną świadomość tego, że lokal jest zajęty przez C. F., a nie opróżniony i opuszczony – co wynika wprost z treści aktu notarialnego podpisanego dzień wcześniej tj. z dnia 16 września 2014 r. Trudno nie zauważyć, że cena mieszkania była okazyjna – właśnie z uwagi na zamieszkujących w nim lokatorów, a sam Ł. K. wiedząc, że lokal przy ul. (...) jest zamieszkały, nie zdecydował się na naoczne obejrzenie mieszkania przed zakupem. W świetle powyższych okoliczności o rzekomej pomyłce w zakresie składania fałszywych zeznań nie może być mowy i Sąd uznając winę Ł. K. w całości odmówił wiary jego wyjaśnieniom. W ocenie Sądu Ł. K. uległ po prostu zapewnieniom M. B., że opróżnienie mieszkania z lokatorów będzie łatwe i bezproblemowe, więc zdecydował się na złożenie fałszywych zeznań, co miało pomóc w osiągnięciu zamierzonego celu.

Być może właśnie z powodu poczucia rozczarowania i frustracji związanego z trudnościami, jakie stanęły oskarżonemu na drodze do swobodnego zajęcia zakupionego mieszkania, Ł. K. przekroczył cienką granicę między wykonywaniem swoich uprawnień właścicielskich, a przestępstwem nękania z art. 190a §1 kk. Początkowo oskarżony starał się postępować prawidłowo i w sposób prawem przewidziany tj. wystosował w dniu 21 października 2014 r. wezwanie do dobrowolnego opuszczenia mieszkania przez C. F. wyznaczając jej termin 10 dni. Jednak napotykając na zdecydowany sprzeciw pokrzywdzonej Ł. K. nie skorzystał, jak nakazywałby rozsądek, z drogi sądowej, a wstąpił na drogę przestępstwa, tj. powołując się na umowę kupna mieszkania zaczął dzwonić do C. F. i przychodzić do mieszkania przy ul. (...) w W. oświadczając, że chce w nim zamieszkać. Jako, że Ł. K. jest młodym, silnym mężczyzną o zdecydowanym sposobie bycia nie budzi zastrzeżeń Sądu i jest ze wszech miar wiarygodne oświadczenie C. F., że swoim zachowaniem oskarżony wzbudził u niej poczucie zagrożenia. Wszak wielokrotnie C. F. informowała Ł. K., że w jej ocenie sprzedaż mieszkania jest wynikiem przestępstwa, o którego podejrzeniu zawiadomiła już policję, a mimo to postępowanie oskarżonego nie straciło na natarczywości: on nachodził mnie dość często, dwa trzy razy w miesiącu, był wulgarny i natrętny, przychodził z kolegami i wydzierał się na mnie (k.461). Oskarżony zaprzeczył, aby miał świadomość problemów prawnych związanych z uzyskaniem mieszkania przez M. B. jako pełnomocnika S. S. (1), jednak przyznał, że przychodził i dzwonił do pokrzywdzonej. Wskazał, że u podstaw jego zachowania leżało jedynie i wyłącznie wyjaśnienie, dlaczego pokrzywdzona nie płaci czynszu za mieszkanie powodując narastające zaległości Ł. K. jako nowego właściciela mieszkania na rzecz spółdzielni mieszkaniowej. Sąd zauważył, że były małż. C. W. F. zeznał, iż oskarżony ich nie nachodził w mieszkaniu, jednak jednocześnie przytoczył zdarzenie, kiedy to Ł. K. miał przyjść do nich z kolegą i „reklamówką wódki” i chcieli się napić. Poza tym osobą, w której oskarżony chciał wzbudzić lęk i niepokój była C. F., a nie W. F.. O tym, na ile działanie Ł. K. było skuteczne świadczy chociażby fakt, że właśnie na prośbę byłej żony W. F., mimo upływu wielu lat od ustania małżeństwa i oddzielnego zamieszkiwania, powrócił do mieszkania przy ul. (...) bo moja żona się bała tego młodego. (k.448) W przekonaniu Sądu oskarżony działał umyślnie. Już podczas pierwszego kontaktu z C. F., także w toku rozprawy głównej, łatwo było zauważyć, że jest ona osobą bardzo emocjonalną, nerwową, niespokojną, jej reakcje emocjonalne są zmienne, na które to cechy wskazała także w swojej opinii biegła psycholog sądowa. Ł. K. widząc nerwowe reakcje pokrzywdzonej, o których zeznawała również sama C. F. i kierując się złą wolą, dążył do dalszej konfrontacji ze starszą, schorowaną kobietą. A przecież oskarżony nie był

pozbawiony instrumentów prawnych do dochodzenia swoich praw. Mimo to zdecydował o bezprawnym nękanii C. F. w przekonaniu, że w ten sposób zmusi ją do opuszczenia mieszkania.

Wprawdzie postępowanie dowodowe wykazało, że rozwiązanie umowy z (...) S.A. skutkujące zdjęciem licznika energii elektrycznej w mieszkaniu pokrzywdzonej zostało zlecone nie przez Ł. K., a przez M. B., który działał jako pełnomocnik S. S. (1), którą z kolei C. F. upoważniła w akcie notarialnym z dnia 28 kwietnia 2014 r. (k.9) do reprezentowania jej przed dostawcami energii elektrycznej, gazu i wody, jednak Ł. K. oświadczył, że miał pełną świadomość, że M. B., aby „pozbyć się z mieszkania” C. F. „odetnie jej prąd”. Z wyjaśnień oskarżonego wynika zatem, że sam zgadzał się z takim postępowaniem i było ono mu „na rękę”, bo czyniło życie pokrzywdzonej w sprzedanym mieszkaniu jeszcze bardziej nieznośnym. Nie trzeba chyba akcentować, że w okresie jesiennym (listopad 2014 r.), gdzie dni są chłodne i krótkie, było to zachowanie nie do zaakceptowania pod żadnym względem i wysoce naganne.

W ocenie Sądu oskarżony działał umyślnie, w zamiarze dokuczenia pokrzywdzonej, a natężenie jego zachowań, ich bezpardonowy charakter oraz wpływ czasu, w jakich zachowania te następowały, uzasadnia przyjęcie, że było to zachowanie uporczywe, nękające C. F., które skutkowało wzbudzeniem u pokrzywdzonej poczucia zagrożenia ze strony Ł. K.

Uznając winę oskarżonego w zakresie czynu z art. 233 §1 kk i art. 190 a §1 kk Sąd wymierzył mu odpowiednio kary jednostkowe: 6 miesięcy pozbawienia wolności i 4 miesiące pozbawienia wolności oraz orzekł przy zastosowaniu zasady absorpcji karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod rozwagę zarówno okoliczności przedmiotowe i podmiotowe leżące w granicach cech czynu przestępnego, jak i okoliczności dotyczące osoby sprawcy mające znaczenie dla wymiaru kary. Sąd wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności oscylujące w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane mu przestępstwa miał na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma odnieść w stosunku do oskarżonego. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Wymierzona oskarżonemu kara łączna w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, przyczyni się także do budowania w społeczeństwie, w tym także u potencjalnych sprawców tego typu przestępstw, autorytetu porządku prawnego i przekonania o nieuchronności represji karnej, niewspółmiernej do korzyści osiągniętych z ich popełniania.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności, uznając, że zastosowanie tego środka probacyjnego spełni swoje wychowawczo – prewencyjne cele i jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Kierując się dyrektywą z art. 69 § 2 kk przy zawieszeniu wykonania kary Sąd wziął pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił w szczególności fakt, iż Ł. K. jest osobą młodą i nie wszedł w przeszłości w konflikt z prawem. Powyższe pozwoliło zatem przyjąć po stronie oskarżonego pomyślną prognozę społeczną polegającą na przeświadczeniu, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów postępowania, a w szczególności, iż pomimo niewykonania kary sprawca nie popełni ponownie przestępstwa. Postawa oskarżonego, zdaniem Sądu, o takiej właśnie pozytywnej prognozie kryminologicznej przesądza. Należy przy tym pamiętać, że dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia stanowi najistotniejszy warunek orzekania o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

Sąd ponadto uznał za zasadne z uwagi na charakter czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 190a §1 kk oraz wzajemny emocjonalny negatywny stosunek oskarżonego i C. F. orzeczenie obowiązku z art. 72 §2 pkt 7a kk tj. powstrzymywania się od zbliżania się do pokrzywdzonej C. F. na odległość 50 metrów. obowiązek ten powinien powstrzymać dalszą eskalację wzajemnej niechęci i pomyślnie wpłynąć na rozwiązanie konfliktu między stronami sporu.

Kończąc rozważania należy zdecydowanie stwierdzić, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest natomiast niewystarczający do uznania winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 291 §1 kk. Oczywiście pokrzywdzona C. F. od pierwszego zawiadomienia o przestępstwie, jakie złożyła w przedmiotowej sprawie, poprzez wszystkie zeznania, aż do ostatniego głosu końcowego przed wydaniem wyroku wiązała M. B. z Ł. K. i zarzucała im przestępcze działanie wspólnie i w porozumieniu na jej szkodę. Jest to rozumowanie poniekąd z punktu widzenia pokrzywdzonej naturalne, jeżeli uwzględni się, że sprzedaż jej mieszkania Ł. K. była możliwa tylko dzięki umowie, jaką zawarła z M. B., jako pełnomocnikiem S. S. (1), w dniu 28 kwietnia 2014 r. Obiektywna ocena dowodów nie pozwala jednak na wysunięcie wniosku, że Ł. K. nabył mieszkanie przy ul. (...) wiedząc, że zostało ono uzyskane z czynu zabronionego. Świadczą o tym następujące fakty:

- Brak dowodów na zażyłe kontakty obu mężczyzn przed zawarciem umowy z dnia 16 września 2014 r. - na tyle, aby Ł. K. był wtajemniczony w plany M. B.
- zakup mieszkania „z lokatorem” jest prawnie dopuszczalny
- Notariusz M. K. (2) zeznała, że Ł. K. był u niej w kancelarii przed podpisaniem umowy i dopytywał, czy dokumentacja mieszkania jest „w porządku”
- Na tę samą okoliczność (wizyta u notariusza) wskazuje w swoich wyjaśnieniach Ł. K.
- Sam Ł. K. został wprowadzony w błąd przez M. B., że ten na dzień 16 września 2014 r. ma pełnomocnictwo od S. S. (1) do sprzedaży mieszkania.
- Akt notarialny z dnia 16 września 2016 r. zawierał szczegółowe informacje (nie odpowiadające w pełni prawdzie), w jakich okolicznościach doszło do przeniesienia własności mieszkania z C. F. na S. S. (1).

Wobec powyższego za nieuprawnione należy uznać stanowisko prokuratora, że Ł. K. wiedział o tym, że mieszkanie przy ul. (...) w W. zostało uzyskane przez M. B. na drodze czynu zabronionego. Konstrukcja przestępstwa oszustwa dokonanego przez M. B. jest na tyle zawiła i wielowątkowa, że trudno doszukiwać się tu świadomego działania po stronie Ł. K.. Wszak niska cena mieszkania była naturalną konsekwencją obecności C. F. w mieszkaniu, a Ł. K. podejrzewając przestępstwo z pewnością wolałby jak najszybciej pozbyć się felernego mieszkania, niż z determinacją walczyć o możliwość wprowadzenia się do niego. W ostatecznym rozrachunku to właśnie Ł. K. wraz z C. F. są osobami najbardziej pokrzywdzonymi przez M. B.. Mimo zapłaty 60 tysięcy złotych oskarżony od ponad 2 lat nie może korzystać z zakupionego mieszkania, którego utrzymania musi ponosić koszty, bo C. F. przed Sądem oświadczyła, że na złość Ł. K. płacić czynszu nie będzie. Jak wynika z aktu notarialnego przedstawionego na ostatnim terminie rozprawy przez obrońcę Ł. K., 16 lipca 2014 r. sprzedał on swoje mieszkanie, a uzyskane w ten sposób środki przeznaczył na kupno mieszkania zajmowanego przez C. F.. W ten sposób Ł. K. został bez pieniędzy, jak i bez fizycznego dostępu do mieszkania. Trudno posądzać go zatem o złą wolę przy zawieraniu umowy z dnia 16 września 2014 r. Hipoteza taka jest dalece bardziej prawdopodobna w przypadku S. S. (1), która w zasadzie nic nie straciła na transakcjach przeprowadzonych przez M. B. w jej imieniu, a dodatkowo poniekąd ułatwiła mu popełnienie czynu zabronionego wprowadzając kompletne zamieszanie w zasadach spłaty pożyczki z dnia 28 kwietnia 2014 r.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto przy uwzględnieniu sytuacji materialnej oskarżonych na podstawie art. 624 kpk.

1 II AKa 155/15 - wyrok SA Wrocław z dnia 13-08-2015

2 I. A., W. Ś., W. W., Kodeks... strona 821, porównaj wyrok SN z dnia 04.06.2003 r. WA 26/03 OSNKW 2003, nr 9-10, poz 83 i postanowienie SN z dnia 9.10.2008 r. II KK 179/08, Prok. I Prawo wkł. 2009 nr 4 poz. 8